Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

GÖTEBORGS UNIVERSITET

ILLUSTRERADT NYASTE

SÖNDAGSMAGASIN.

N:o 20. Utkommer hvarje Söndag. Götheborg den 16 Maj 1858. Pris för år: 6 R:dr 32 sk. B:co. XII årgången

General von Straubenzee.

General von Straubenzee.

Engelsmännens öfverbefälhafvare vid intagandet af Canton, generalmajor Charles T. von Straubenzee, härstammar, såsom hans namn antyder, från holländska förfäder, hvilka med konung Wilhelm III kommit öfver till England.

Han är nu omkring 48 år gammal och född 1810. Hans första fullmakt vid regementet förskrifver sig från 1828, och i armeens rulla af 1847 står hans namn nedanför den tappre sir Henry Havelocks. Löjtnantsgraden erhöll han 1833, blef kapten 1837, major 1843 och öfverstelöjtnant 1844.

Straubenzee tjenstgjorde några år med sitt regemente i Indien, företrädesvis i 1834 års fälttåg emot Rajah'n af Curg, och i slaget vid Maharadschpore, den 29 December 1843, blef han befälhafvare för 39 regementet.

Han har äfven deltagit i Krimska fälttåget 1854—1855 och var derunder ett godt stöd åt miss Nightingale i Skutari. År 1857 åtföljde han general Ashburnham till Kina, der han ådagalagt en ganska framstående verksamhet.

Jordytans föränderlighet.

"Fast såsom jordens grund" heter det visserligen ibland; men huru det förhåller sig med denna grundvals fasthet, utvisa icke allenast de nyaste fruktansvärda jordbäfningarne i södra Italien, utan äfven de ständiga, till sitt omfång rätt ansenliga, förändringarne å jordklotet. Rörande dessa yttrar *Rougemont* i sitt nyaste arbete, "Jordens historia," följande:

"— — Andra fakta antyda deremot, att vår planet ännu icke inträdt i sitt definitiva skick, att den i hvilket ögonblick som helst kan gifva sina kontinenter en ny form och att den tyckes hålla sig färdig till någon oerhördt stor katastrof.

En stor del af jordytan är beständigt i rörelse, här sänkande sig, der höjande sig och än förlorande, än tillvinnande sig ett område af hafvet.

Vid Puzzuolis kust har Serapis berömda tempel först sänkt sig omkring 17 fot under vattnet och sedermera åter höjt sig öfver vattenspegeln.

I mellersta Italien, Sardinien och Sverige hafva vissa trakter, hvilka vid den tidpunkt, då de först började observeras, höllo på att sjunka, sedermera, genom i jordens inre ständigt verksamma plutoniska krafter, återigen höjt sig. Hela Sverige (med undantag af Skåne) höjer sig sakta, men oregelbundet öfver Östersjön, hvilken allt mer och mer drager sig tillbaka.

Samma företeelse utvisar Arabiens vestkust, hvaremot Grönlands kust sedan 400 år tillbaka fortfarande sänkt sig på en sträcka af 200 franska (omkring 80 svenska) mil.

År 1819 har Indus-flodens nedra lopp blifvit betydligt förändradt genom det plötsliga uppstigandet af en jordrygg af 13 à 14 sv. mils längd och 6 mils bredd samt en parallel jordremsas sjunkande.

Under det att häftiga jordbäfningar i Nya verlden höja Chiles kust, nedsjunka de söderut belägna Chiloeöarne under hafvets yta, och folket ser der med förvåning ett djupt vatten, der det helt nyligen endast fanns en musselbank, som underhöll dem med sina skatter; och skogen, som gaf dem deras

bränsle, är antingen belastat med flera fots djupt vatten, eller har och blifvit bortryckt af en ofantlig störtvåg, som blifvit satt i rörelse af en jordbäfning.

Jfrån Otaheiti ända till Madagascar äro, såvidt man får rätta sig efter der gjorda iakttagelser, alla länder i rörelse. Sällskaps- och Låga öarne sänka sig så småningom på en yta af 333 sv mils längd och 100 mils bredd. Deremot hafva Nya Hebriderna, Salomonsöarne och Nya Irlands öar höjt sig, och i de vidsträckta vattnen mellan dessa härdar för en alldeles motsatt verksamhet ser man stigande och sjunkande öar i en oregelbunden ordning strödda om hvarandra, och alla genom jordbäfningar satta i rörelse.

Längre vesterut finner man samma företeelse. Nya Guinea, Timor, Java, Sumatra höja sig, enligt hvad deras stränder utvisa, medan Australiens östra kust sakta sjunker, så att kanalen, som skiljer densamma från dess ofantliga förmurar af korallbankar, kommer att allt mer och mer utvidgas. I sydvestra delen af Sundasundet sjunka Keeling- och Cocos-öarne, hvilka på tio års tid trenne gånger varit hemsökta af jordbäfningar."

Så ser det ut på jorden! dess inre glödande massa svalnar mer och mer allteftersom sjelfva jordskorpan kallnat; denna drager sig dervid tillsamman och åstadkommer derigenom de våldsammaste förändringar och skakningar.

Raneegunge.

(Ur "Illustrated London News")

För femtio år sedan upptäcktes af en Engelsman ett stenkolslager i en tät skog, vid pass 123 engelska (21 svenska) mil nordvest från Calcutta. Närmaste bebodda plats var en usel by vid namn Raneegunge, hvilken till större delen var bebodd af vildar. Endast jägare hade hitintills från Calcutta begifvit sig dit, för att skjuta tigrar, som uppehöllo sig i de skogar, som betäckte stenkolsfälten.

Men ett schakt blef nu der upptaget, goda stenkol anträffades, uppfordrades ur djupet och fördes till Calcutta i små båtar, hvilka under regntiden gingo utför Dammoodahfloden.

Nya grufschakt blefvo härefter snart upptagna, sedan man funnit att stenkolen voro af god beskaffenhet. De första grufbrytarne, som sjelfva ej ville begagna kolen för matlagning eller dylikt, och som dessutom fruktade för skogens vilda djur, började anställa en stor förödelse bland träden, byggde sig af dem båtar och forvagnar, höggo bjelkar och sparrar till deras byggnader och använde skogen på alla möjliga sätt och till alla slags arbeten, tilldess der ej fanns qvar ett enda träd eller en enda buske, och i detta skick ser man Raneegunge-trakten ännu i dag. Fullkomligt utblottad på skog visar den nu en naken, torr, vågformig yta, under hvilken fördolda skatter af stenkol ligga förvarade i lager af 11 à 22 fots tjocklek.

Raneegunges mineraliska rikedom och en tilltagande efterfrågan af stenkol föranledde Ostindiska jernvägskompaniet att anlägga en jernvägslinie till grufvans mynning, hvarifrån alla Calcuttas ångare, smedjor, gasinrättningar och handtverkerier blifva tillräckligt försedda med kol.

Då regeringen sanktionerade denna jernvägslinie, kunde den svårligen drömma om huru snart denna skulle komma att begagnas för ett ändamål, hvartill den ingalunda varit ämnad, eller att denna jernväg af blott 123 eng. mils längd skulle i betydlig mån bidraga till att hämma det ohyggligt grymma upproret.

På denna väg hafva emellertid tusentals hurtiga soldater, som nyss anländt från sin hembygd, blifvit förda från Calcutta till Raneegunge, och sålunda öfver det Bengaliska delta-landets lösa och fuktiga mark på en gång blifvit förflyttade till en torr och höglandt trakt; i beqväma tält och till en plats med god tillgång på lifsförnödenheter.

I Raneegunge ser man nu tusentals postvagnar, färdiga att hvad ögonblick som helst sättas i rörelse; hundratals elefanter stå i långa rader bundna vid sina pålar (Se sid. 152); hästar, förråder af proviant och beklädnadspersedlar — allt sådant finnes till öfverflöd på detta ställe.

Alla de förberedande åtgärder, man kunnat vidtaga till betryggande af soldaternas välbefinnande, hafva äfven blifvit vidtagna, icke blott i Raneegunge, utan utefter hela den stambana, som leder till

---

DEN GAMLE BARONEN.

EN BERÄTTELSE

af A. SCHRADER.

(Forts. fr. N:o 19.)

Efter hvad som nyss passerat trängde sig den tanken oemotståndligt på mig, att man i denna familj anvisat mig en plats, som ej varit beräknad för min person.

»Det en gång väckta tvifvet plågade mig förfärligt. Julie von Lenoffs uppmärksamhet mot mig förskräckte mig, och min oro förmådde mig att genom en betjent bedja fru von Barleben, om möjligt vore, tillåta mig att göra ett besök. Han återkom med det svar, att nådig frun väntade mig.

»Jag gick in till Wilhelmina, som redan låg. Bredvid alkoven stod ännu en bädd i ordning. Jag gissade att vaninnan skulle blifva hennes sjukvakterska.

»Wilhelmina räckte mig handen och tackade mig för det jag besökte henne.

— Hade ni då icke väntat er det?

— Jag trodde att ni var trött efter resan.

»Samtalet vände sig kring likgiltiga föremål. Wilhelmina tillslöt ögonen af trötthet.

»Min ställning var odräglig; ty jag insåg att jag här endast var en främling. Jag stod derföre upp, för att gå.

»Wilhelmina räckte mig handen och framhviskade ett »god natt!» — Sorgsnare, än jag för en stund sedan lemnat mitt rum, återkom jag nu dit.

»Wilhelminas illamående hade ej några svårare följder. Några dagar derefter afreste Julie, och vi voro helt allena.

»Jag hade med otålighet väntat på denna afresa; ty jag hoppades att ett otvungnare förhållande nu skulle uppstå mellan oss — men häri hade jag, ty värr, bedragit mig. Min fru blef sådan som hon varit, och jag blef en främling i mitt eget hus, hvilket föreföll mig som ett hotell, der jag nyss tagit qvarter.

»Hvad skulle jag väl göra, för att ändra min ställning?

»Jag närmade mig med ömhet min maka, frågade och besvor henne; — Wilhelmina teg. Jag blef uppretad — och hon gret.

»Slutligen kom det derhän, att jag öfverhopade henne med bittra förebråelser. Derefter bad jag henne på mina knän, att säga mig orsaken till hennes uppförande, — hon bara teg och gret.

»Den ene betraktade och studerade den andre, och vi antogo så småningom hållningen af tvenne fiender, som ömsesidigt vilja bekämpa hvarandra. Hvarje dag ökade det svalg, som låg emellan mig och min fru.

»Jag ville sysselsätta mig med min son; men denne

Allahabad; och soldaterna sjelfva förklara, att det ingenstädes varit så väl sörjdt för deras beqvämlighet, som emellan Calcutta och Allahabad.

Bland elefanterna i Raneegunge fanns det helt nyligen en fullvuxen hanne, den man kallade "Rajah Purshaud", hvilken, emedan han var mycket folkilsken, stod bunden för sig sjelf. Han hade förut vid flera tillfällen, då han varit retad, dödat åtskilliga personer, hvarefter man ansett honom vådlig för allmänna säkerheten.

Så snart någon närmade sig denne, började han skaka på sin kedja, under ursinnigt bemödande att göra sig lös derifrån.

En annan folkond elefant på platsen hade nyligen dödat sin förares hustru, i närvaro af en stor mängd åskådare, hvilka voro ur stånd att hjelpa den arma qvinnan, men straxt derpå öfverhöljdes hela elefantens kropp med ett riktigt kulregn, hvarefter han, illa tillrygad af de blessyrer han fått, blef bunden för sig sjelf på en annan plats å elefantfältet.

Elefantens tvagning.

(Se sid. 153.)

Elefanten trifves förträfligt i vatten. Då han nedkommit deri sänker han hela sin kropp under vattenytan, så att man af den ej kan se mer än några få tum af snabeln, den han upplyfter för att få den fylld med luft, samt vältrar sig af och an i det svala elementet.

Ibland fyller han snabeln med vatten och sprutar med största häftighet detta vidtikring sig. Denna förströelse fortsätter han med största intresse, och det är ej ovanligt att se honom härmed fortfara, med en sådan ifver, att åskådaren tvekar, huruvida han skall anse detta som en lek, eller som ett utbrott af elakt lynne.

Emellertid råder vanligtvis det bästa förstånd mellan dessa djur och deras vaktare eller pådrifvare, så att de sednare ögonblickligen kunna göra slut på nyssnämnde lek, så snart det blir fråga om en grundligare tvagning.

Djurets tvagning verkställes med blotta handen å de delar af dess kropp, man med den kan nå, men å de aflägsnare med tillhjelp af ett slags borste af tätt hopbundna styfva rör.

Då elefanten lemnar vattnet tar han vanligtvis snabeln full med vatten, hvarmed han sedan roar sig sjelf och kanske äfven består sin förare ett duschbad, när de åter kommit på fast mark.

(Ur "Illustrated London News.")

Blandade Ämnen.

En österländsk fest. Då den mongoliske eröfraren Timur eller Tamerlan vunnit sin stora seger öfver sultan Bajazet, vid Angora (Ankyra) 1402, återvände han till sin residensstad, Samarkand, för att der någon liten tid hvila ut från krigets mödor samt träffa förberedelser till Kinas eröfring. Han sammankallade då alla sina emirer och mirza's, för att öfvervara sin sonsons bröllop, hvilket han ville fira med en lysande fest.

För sådant ändamål lät han genom en syrisk byggmästare i en trädgård uppföra ett marmorpalats, hvars inre var smyckadt med mosaik-arbeten och det yttre med porslin. En mängd springbrunnar gjorde trädgården till ett jordiskt paradis.

Alla rikets högt uppsatte män äfvensom sändebuden från Ryssland, Grekland, Kina, Indien, Egypten, ja från sjelfva Spanien, deltogo i festen. För de otaliga gästerna voro tält uppförda, hvilka fasthöllos med silkeståg, voro prydda med tapeter af guldtyg och samametsdraperier samt hade golf af ebenholz och elfenben.

Herrskaren och hans hof bodde i 200 med guld och ädelstenar smyckade tält, af hvilka hvart och ett uppbars af tolf förgyllda silfverpelare. Utikring dessa funnos köpmansbodar, i hvilka man försålde konst- och lyx-artiklar. Hundra teatrar, dekorerade med persiska tapeter, förlustade folket med koncerter och dramatiska föreställningar; på en maskerad såg man män och qvinnor såsom hyenor, lejon och tigrar o. s. v. eller ock såsom englar och féer, och indiska lindansare dansade på linor, hvilka tycktes hänga i skyarne. Man trakterades ur guldkärl med mjöd, vin och bränvin.

För att kunna koka alla behöfliga rätter åtgingo ansenliga skogssträckor. Så långt man kunde se var också hela trakten betäckt med bord, på hvilka mat och dryck stodo tillredda för hvem som helst.

---

var alldeles som modren: Ferdinand delade hennes känslor och grät, när jag ville smeka honom.

»Barnet gjorde mig nytt bekymmer. Det kunde icke slå fel, att jag så småningom skulle blifva likgiltig och att jag slutligen skulle öfverflytta denna känsla äfven på den oskyldiga varelsen.

Så förflöto fyra månader, hvarefter jag tog afsked från regementet.

Vårt lif var nu till ytan lugnt: men i djupet blef det för hvarje dag dystrare. Det enkla landtlifvet erbjöd ringa förströelse, och jag försökte att göra vår ensamhet litet lifligare derigenom att jag bjöd till oss personer från grannskapet. Men de besök, som blefvo en följd häraf, beredde mig ej någon förströelse och blefvo mig snart en verklig börda. Alla ortens jägare samlades hos mig.

En dag hade händelsevis ett temligen stort sällskap infunnit sig hos mig, och under samtalets gång kom någon då att yttra:

— I morgon kommer Gustaf Bielitz tillbaka!

Jag erinrade mig att denne unge läkare förr haft tillträde till Wilhelminas familj; men att man efter mitt giftermål ej vidare sett honom der. Orsaken dertill har jag aldrig fått veta.

På min förfrågan sade man mig att läkaren hvarje år tillbragte sommaren hos sin onkel, som egde ett gods helt nära Barleben. Jag föresatte mig då att genom umgänge med den unge doktorn göra mig skadeslös för alla de tråkiga besöken.

Åtta dagar derefter, då jag visste att han anländt, steg jag till häst och red till hans onkel, för att med honom uppgöra en vedhandel. Under samtalets lopp yttrade jag den önskan, att lära känna hans brorson, hvars talanger och angenäma umgängessätt man så högt lofordat.

— Min brorson — svarade onkeln — har allt sedan tidigt på morgonen varit ute och botaniserat. Han är en svärmare, som endast finner sig väl i skogen. Jag är nästan säker på att ni träffar honom under vägen; han är lätt igenkänlig af sin halmhatt och af sitt vackra gevär, som han blott en gång i månaden afskjuter, äfvensom af sin med vexter och blommor fyllda jagtväska.

— Jag bad onkeln för brorsonen framställa min önskan och bjöd dem båda följande dag på middag.

Herr Bielitz tackade på både egna och brorsonens vägnar; men icke desto mindre kom han följande dag ensam. Doktorn hade vigtiga göromål i staden och bad derför om ursäkt.

Då jag några dagar senare återkom från en promenad, lemnade man mig ett visitkort, från den unge läkaren, som varit på besök hos mig. Jag inbjöd honom då skriftligen att ofta helsa på mig; och han gaf härtill ett artigt svar i allmänna ordalag, men utan att gifva mig någon bestämdt löfte.

Ännu några ytterligare försök att närma mig honom misslyckades, och doktorn tycktes riktigt undvika att göra min bekantskap. Jag talade med min fru härom; men hon endast smålog och teg.

En vacker afton föll det mig in att öfvertala Wilhelmina att göra en promenad. Hon hade sedan någon tid blifvit mera svag och lidande än förut, utan att jag vis-

(Fortsättning pag. 154.)

Elefanter på Raneegunge slätten i Indien.

Elefanters tvagning.

Ett oräkneligt antal lampor förvandlade nattens mörker till ljusan dag.

Tamerlan hade vid festens början utgifvit följande edikt: "Alla tvister hvile under denna fest; ej må den rike tillvälla sig någon makt öfver den fattige, eller den mäktige öfver den svage, och ingen fordra någon räkenskap för andras handlingar!

Efter förmälningen blef det unga brudparet nio gånger omklädt och utstyrdt med perlor, diamanter och rubiner, hvilka sedermera fördelades ibland tjenarne.

Vid högtidligheternas slut befallde Tamerlan hvar och en att återvända till sitt arbete, hvarefter han sjelf inneslöt sig i sitt kabinett och genast började sysselsätta sig med regeringsärender.

Giftermål under medeltiden. Inom de Tyska furstefamiljerna var under medeltiden den seden herrskande, att långt tidigare, än vi bruka, bortgifta sin döttrar. Redan vid tolfte året ansågos de unga damerna då giftvuxna. Äfven prinsarne blefvo ej sällan förmälda redan före sitt femtonde år.

Hertig Otto II af Meran och grefvinnan Blanca af Champagne skulle, enligt ett år 1225 ingånget giftermålsfördrag, blifva förmälda så snart Otto fyllt fjorton år.

Hedvig, dotter till en hertig af Meran, blef 1186 i sitt tolfte år förmäld med hertig Henrik af Breslau.

Grefve Bernhard af Bentheim gjorde 1370 hos Balduin af Steinfurt anspråk för att blifva förmäld med dennes dotter Bernetta, så snart denna fyllt tolf år.

I det äktenskapskontrakt, som hertig Karl af Lothringen och markgrefve Bernhard af Baden upprättade i sina barns namn, heter det: "Och då nämnda Katharina, vår hertig Karls dotter, blir tolf år gammal, så skola vi, ofvan tecknade båda herrar, låta det heliga äktenskapet gå i fullbordan mellan våra ofvannämnde tvenne barn".

Ett skådespel i femtonde århundradet. Sista söndagen i Augusti 1425 gaf man Parisarne ett skådespel, hvilket bar prägeln af en bizarr grymhet. Man hade nemligen i hotel d'Armagnac, Rue Saint Honoré, och inom Palais Royal's område, inrättat en stridsplats, å hvilken man instängde fyra blinda män, försedda med harnesk och dugtiga knölpåkar. Jemte dem blef också ett svin inspärradt, hvilket skulle tillhöra den af kämparne, som kunde döda detsamma.

Vid ett gifvet tecken gingo de fyra blinde med höjda knölpåkar på måfå framåt, för att slå till djuret, genom hvars död skådespelet först skulle få en ända.

Så snart de nu hörde det tillämnade offrets gryntningar, rusade de åt det håll, der de trodde sig kunna finna det och riktade dervid rätt bastanta slag ditåt. Men då kämparne härvid samtidigt uppnådde samma punkt, så träffade de ej svinet, utan hvarandra, och utdelade derunder ömsesidigt förfärliga slag, emedan ingen af dem kunde parera huggen.

Denna strid var mera ett simpelt slagsmål än en ordentlig täflingsstrid, hvilken snarare upprörde än roade åskådarne; ty de blinde, som genom de ständigt förnyade misstagen blefvo uppretade, gåfvo hvarandra så häftiga slag, att de säkerligen skulle ha vållat döden, derest de varit bättre beväpnade.

Detta slags skådespel gjorde derföre ingen lycka, då hvarken kraft eller skicklighet dervid kunde ådagaläggas. Publiken visade således den gången större hyfsning och smak än arrangören af det förmenta nöjet.

En permissionsansökan. Då kejsar Josef II i Österrike under en resa genom sina stater, år 1773, uppehöll sig i Medanich i Siebenbürgen, kom en gammal fru till honom, för att bedja honom gifva hennes son permission, emedan hon på en lång tid ej hade sett denne.

Hon tilltalade dervid kejsaren med följande ord:

— God dag, herr kejsare; jag hoppas ni befinner er vid god helsa! Hur mår er fru mor? Befinner äfven hon sig väl?

Josef besvarade särskildt hvar och en af dessa frågor, afhörde hennes anhållan, och lät henne sedan afträda, efter att ha gifvit henne både en skänk och ett tillfredsställande svar.

Han vände sig derefter till sin svit och sade i rörd ton:

— Denna goda qvinna är den enda person, som under hela min resa talat något om min mor. Hon skall inom nå-

---

ste orsaken till denna förändring, och jag förde henne nu såsom ett barn vid handen.

Vi gingo utmed randen af en skog. Skymningen hade inbrutit; Wilhelmina tycktes njuta af den sköna aftonen, en fin rodnad gaf hennes ansigte ett friskare utseende, hennes gång var lifligare och hennes lynne gladare än vanligt. Jag tog henne då under armen och frågade henne om hon kände sig bättre af promenaden.

Innan hon ännu hunnit svara, aflossades några steg ifrån oss ett skott, och straxt derpå sprang en jagthund fram ur småskogen. Min hustru uppgaf då ett rop och började vackla, så att jag knappast hann taga henne i mina armar.

Jag skulle just föra henne till en sten, der hon kunde få sätta sig, då vi plötsligen fingo se en ung jägare ligga utsträckt på marken — hans hufvud blödde och geväret, som låg bredvid honom, hade sprungit sönder.

Jag anade genast den olycka, som träffat honom; men Wilhelmina hade knappast hunnit se den sårade, förrän hon sakta utropade ett »Gustaf!» — och derefter föll i vanmakt.

Kunde jag väl nu längre betvifla att jag funnit nyckeln till den för mig så förfärliga gåtan?

Jag stod helt bestört emellan de båda liflösa menniskorna, och visste ej sjelf till hvem jag skulle vända mig. . . . Wilhelmina hade älskat en annan!

En skogsförvaltare, som blifvit ditlockad af skottet, visade sig nu.

Geväret hade krossat tinningen på den unge läkaren och denne vältrade sig af smärta i sitt blod. Jag lemnade honom nu i skogsförvaltarens vård och bar min ännu vanmäktiga hustru hem till gården. Hon vaknade först i sin bädd, för att blifva offer för en häftig yrsel.

Jag skickade min vagn, för att hemta en läkare, och med denne kom äfven Julie von Lenoff, som redan hört den förskräckliga händelsen omtalas.

»Läkaren förklarade, att Wilhelminas tillstånd var betänkligt och stannade hela natten vid hennes sjuksäng. Jag gick under tiden af och till, emedan min oro ej tillät mig någon hvila.

»Nästa morgon ingick den underrättelsen, att Gustaf Bielitz dött af sin blessyr. Då jag nu åter kom in i sjukrummet låg Wilhelmina och yrade. Af hennes orediga tal kunde jag tydligt förstå, att hon sköt skulden på Julie för den olycka, som händt. Derefter ropade hon mitt eget namn.

»Jag närmade mig då den sjuka och tryckte mina läppar mot hennes händer, för att qväfva mina suckar.

— Min Gud, förlåt mig! — sade den bleka qvinnan snyftande. — Jag har felat; men jag har ej kunnat annat. Julie, du har underhållit den olofliga kärleken i mitt hjerta — du får bära ansvaret för min olycka!

— Hvilka bedröfliga fantasier! — hviskade hennes väninna, gråtande. — Hon är ej mäktig sina sinnen.

»Läkaren förde mig med våld ur rummet, och äfven Julie måste aflägsna sig.

»Jag befann mig i ett förfärligt tillstånd. Först nu, då

gra dagar få återse sin son, och han skall då tillochmed vara helt och hållet fri från all vidare krigstjenst.

Humoristiskt.

Huru ett porträtt bör vara utfördt. — En advokat hade låtit porträttera sig, och dervid blifvit aftagen i sin hvardagsrock och med händerna i fickorna.

— Är icke porträttet mycket likt? — frågade målaren en af sina vänner.

— Icke fullkomligt, — svarade denne ty originalet sticker aldrig händerna i sina egna fickor, utan bara i andras.

Ett förekommande sätt. En elegant herre trängde sig vid ingången till ett spektakel förbi en dame och tog sig plats före henne.

— Vet ni, min herre, hvad man kallar ett sådant handlingssätt som ert? — utropade härvid damens kavaljer i hotande ton.

— Förekommande! — svarade dandyn helt lugnt.

Före och efter bröllopet. Mången ung man, som före sitt bröllop svärmat för Schillers "Qvinnornas värde," ser sig ofta nödsakad att efter bröllopet studera Schillers "Strid med draken."

Maj-Visa.

Is och snö för längesedan
Flytt sin kos, och allaredan
Nalkas öfver skummig sjö
Snabba skepp från alla kanter,
Ack, — till tröst för våra tanter —
Äfven ifrån Javas ö!

Maj har kommit. I en visa
Vill dess herrlighet jag prisa;
Men om nu du tror dig få
En idyll med lamm och qvigor
Och med ömma herdepigor,
Tänk hvad du blir lurad då!

Nej, jag vill blott här belysa
Hvilka skatter Maj kan hysa
Utaf redbart, praktiskt slag,
Och att af dess rariteter
Äfven andra än poeter
Kunna hafva stort behag.

Du, som, till exempel, dyrkar
Som din Gud de gömda fyrkar,
Tänk dig hvilket glädjerus,
Då du nästan hela natten
Kan förnöjd betrakta skatten
— Utan att det kostar ljus!

Riddersman, som ifrån staden
Vandrar ut på promenaden,
Hvad den Maj förträfflig är!
— Utan att förkyla magen
Kan du biotta nu för dagen
Stjernan, du på bröstet bär.

Du, som från din fönsterruta
Ständigt ses begärligt njuta
Utaf spegelns reflexion,
— Sjutton timmar kan du sitta
Nu, vid dagsljus, der och titta,
Mönstrande en hvar person!

Du som vill allt skönt betrakta,
Yngling! du blott må dig akta,
Att ej Maj blir din ruin;
Ty — som nu du lätt får röna —
Trifs i mången form det sköna
— Tillochmed i krinolin!

Dock, min varning var den gången
Ej behöflig; — att bli fången
Är väl det, som helst du vill?
— Under parasoller brinna
Milda ögon . . . du skall finna
Hvad du söker . . . lycka till!

Unga tärnor! utaf alla
Er jag lyckligast kan kalla
I de blida vårens dar;
— Ingen boa längre döljer
Sköna former; floret höljer
Ej de ljufva ögons par!

Sen J nu hur Maj oss gifver
Mången förmån! — Men han blifver
Nu ej länge hos oss qvar;
Dock — han presenterar för oss
Juni, hvilken säkert gör oss
Samma gagn, som hans herr far.

. x . . . . n.

Upplösning på Charaden i N:o 19: **Kri-sen.**

döden hotade att frånrycka mig min maka, kände jag huru djupt jag älskade henne.

»Men kunde jag icke hysa den minsta förhoppning om att en gång lyckas tillvinna mig hennes genkärlek? Kunde icke tiden jemna allt och godtgöra allt?

»O, huru gerna hade jag icke ännu en lång tid väntat på min lycka! huru gerna hade jag icke med tålamod fogat mig i mitt öde, för att veta den olyckliga Wilhelmina åter vara lycklig i sin förening med mig!

»Emot aftonen stod jag vid mitt kammarfönster och såg tankspridd nedåt gården. Då fick jag der se presten komma med sin klockare. Jag nedföll härvid sanslös, och när jag åter uppvaknade, stod läkaren bredvid soffan, der man lagt mig. Den gode mannen sökte då trösta mig.

— Herr doktor, — frågade jag — hur länge kan hon lefva än?

— En timma — kanske!

»En så kort tid hade jag ej väntat att få höra, och jag kände härvid en pinande smärta i mitt bröst. Prestens ankomst hade sagt mig att Wilhelmina skulle duka under; men jag hade ännu icke med tanken kommit att beräkna det ögonblick, då jag skulle förlora henne.

»Blott en timma till — och Wilhelmina skulle ej längre lefva!

»Ej längre mäkig mig sjelf skyndade jag in i sjukrummet dit man äfven förde vårt barn. Gossens gråt tycktes gifva den sjuka ny kraft — hon lade sin darrande hand på hans blonda hufvud och ville kyssa honom. Men i samma ögonblick stötte hon barnet tillbaka och nedsjönk åter på hufvudgärden. Jag böjde mig ned öfver Wilhelmina, för att kyssa henne — hon var då redan död!»

Den gamle baronen lät härvid hufvudet nedsjunka på bröstet och stirrade mot marken. Jag såg att tårar visade sig i hans ögon; men plötsligen hemtade han sig åter och fortfor:

— Sådant, min herre, var mitt äktenskap, och sådan, som jag skildrat henne för er, var min fru. Icke sannt, jag har ju förlorat en engel? och hvem hade väl frånröfvat mig den? Vänta, skall ni få höra!

»Natten hade inbrutit. Jag kände mig gripen af en oemotståndlig längtan, att besöka Wilhelminas kammare, och jag gick straxt genom den mörka korridoren och öppnade med darrande hand dörren till hennes rum. Man hade redan burit den döda derifrån, rummet var tomt, och månnen kastade sitt klara sken ditin.

»Min hustrus sjukdom hade varit så kort, att hennes kabinett ej hunnit förlora sitt glada utseende. Blommor, ett påbörjadt broderi och en hvit klädning lågo der på bordet, och man tyckte sig här se en ung flickas morgontoilett.

»Jag lät mina tårfyllda ögon öfverskåda hela rummet, och fann öfverallt något föremål, som påminde mig om den bortgångna. Jag gick fram till det öppna fönstret och såg ut i den ljusa trädgården, i den klara, undersköna natten. Förlusten af min maka var ännu så ny, att jag icke kunnat rätt vänja mig vid tanken derpå.

(Forts.)

MAJ.

☛ Härmed följer Romanbihanget: "Theodora," pag. 21—28.

Nästa N:o utgifves Söndagen den 23 Maj.

C. Petersens Officin 1858.